

PHOTOS : S. KONG YU

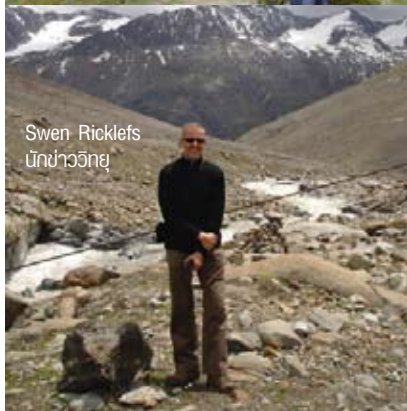
เยือนแอลป์หน้าร้อน

Juna Carlos, Frank, Gerhard (เจ้าของโรงแรมรูปหล่อ)

หัวหน้าคณะ: Serafine Lindemann

Sven Ricklefs นักข่าววิทยุ

Dr. Bernd Wiemann หัวหน้า R&D vodaphone คัมภีร์จากตาน้ำ

PHOTOS: S. KONGYU

คณะของเราออกจากที่พักบนเกาะ San Servolo ที่อยู่ห่างจากเมืองเวินสอออกไปราว 5 นาที มุ่งหน้าไปที่จุดนับพบเป็นท่ารถ จากนั้นในราว 11.00 น. จึงออกเดินทางโดยมีจุดหมายปลายทางคือยอดเขา Vernagtferner อยู่ในส่วนที่เรียกว่า Ötztal ซึ่งเป็นส่วนทางทิศตะวันออกของเทือกเขาแอลป์

ระหว่างทาง เราผ่านสะพาน Europabrück ที่เป็นสะพานเชื่อมยุโรปเข้าด้วยกัน ตลอดระยะเวลา 6 ชั่วโมงในรถบัส ฉันพบว่ามาตรฐานของถนนตั้งแต่เวนิสเป็นต้นมาจนถึงออสเตรียนั้นมีมาตรฐานเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นถนนหนทาง สะพาน อุโมงค์ ต่างกันก็แต่วินัยของคนขับที่แตกต่างกันอย่างสังเกตเห็นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อออกนอกเขตประเทศอิตาลี เรื่องการขับรถกับวินัยนี้คงเป็นเรื่องวัฒนธรรมประจำชาติอย่างหนึ่งที่สังเกตเห็นได้

ในราว 19.00 น. คณะของเราถึงเมืองอินน์บรุค (Innsbruck) อุณหภูมิตอนนั้นประมาณ 20 องศาเซลเซียส เรียกได้ว่าสบายกว่าเวนิส เพราะตอนที่เรออกเดินทางนั้นอากาศค่อนข้างร้อนถึง 31 องศา พุดถึงอินน์บรุคแล้วนับเป็นเมืองใหญ่หนึ่งในสามของประเทศออสเตรียที่ผูกพันอยู่กับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างมาก ขนาดของเมืองก็กำลังน่ารัก มีแม่น้ำอินน์ไหลผ่าน ซึ่งแม่น้ำนี้เกิดจากการที่ กลาเชียร์ (Glacier) บนยอดเขาละลายลงมาจากตาน้ำเล็กๆ ที่เรียกกันในภาษาอังกฤษว่า "creek" มาเป็นลำธาร และขยายเรื่อยมาเป็นแม่น้ำขนาดย่อมๆ ที่มีชื่อเดียวกับเมืองแห่งนี้ สำหรับคนที่ชอบความสงบ น่าจะหลงใหลกับเมืองนี้ได้ไม่ยาก แต่สำหรับคนที่ชอบความจุกจกแจจจแล้ว เมืองอย่างนี้คงน่าเบื่อเกินไป

อย่างไรก็ดี ปลายทางของคณะเราในวันนี้ไม่ได้อยู่ที่เมืองนี้ หากเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ที่ชื่อ Vent ที่อยู่เลยเมือง Sölden ที่เป็นเมืองที่มีชื่อเสียงสำหรับผู้ที่ชอบเล่นสกีในฤดูหนาว ซึ่งทั้ง Sölden และ Vent ล้วนตั้งอยู่ในแคว้น Tirol ส่วนสาเหตุที่เลือกเอาหมู่บ้าน Vent เป็นปลายทางนั้น เพราะคณะของเราไม่ได้มีจุดหมายเพื่อการท่องเที่ยวสักเท่าไหร่ แต่เป็นการเข้าไปศึกษาเรื่องของแหล่งน้ำธรรมชาติขนาดใหญ่ที่มหัศจรรย์ที่มีต้นกำเนิดมาจากกลาเชียร์บนยอดเขาต่างหาก

เรามาถึงหมู่บ้าน Vent ราวๆ สองทุ่มแต่ฟ้ายังสว่างอยู่เนื่องจากเป็นฤดูร้อน ตลอดทางสังเกตว่าทั้งหมู่บ้านที่อยู่ริมถนนดูจะไม่ค่อยมีบ้านเรือนอยู่อาศัยนอกจากเป็นโรงแรมหรือห้องเช่า เว้นแต่ร้านขายของที่ตั้งอยู่ตรงข้ามโรงแรมที่พัก ทราบภายหลังว่าหมู่บ้านแห่งนี้มี 160 หลังคาเรือน แต่มีห้องพักกว่า 1,000 ห้อง บ้านไหนที่ไม่ได้อยู่บนเขาหรือทำกิจกรรมก็ล้วนทำธุรกิจเป็นโรงแรมที่พักกันหมด ร้านขายของที่วางก็เป็นที่ร้านเดียวของหมู่บ้านนี้ และไม่เปิดทำการจนกว่าจะถึงปลายเดือนมิถุนายน เพราะไปท่องเที่ยวจนฤดูการท่องเที่ยวของตัวเอง ซึ่งทำให้พี่ๆ น้องๆ ฉันอดได้ขอยกฝากเลย

คืนนั้นคณะเราพักกันที่โรงแรม Hotel Post เป็นโรงแรมที่ดำเนินกิจการโดยครอบครัวของ Pirpamer และ Moser ซึ่งดำเนินธุรกิจที่พักในหมู่บ้านนี้มานานกว่า 100 ปีแล้ว เป็นโรงแรมสี่ดาวที่สะอาดมาก

ห้องพักมีให้เลือกทั้งแบบสตูดิโอและแบบอพาร์ทเมนต์ ได้ดินเป็นเขาน้ำและสระว่ายน้ำในร่มที่อยู่ติดกับห้องอาหาร หากสนใจเข้าไปดูในเว็บไซต์เขาที่ www.vent-hotel.com ขอออกตัวก่อนว่าฉันไม่ได้คำคมขมขะอะไรกับเขาหรอกนะ แต่เขาเป็นเจ้าของภาพให้พักฟรีก็เลยช่วยแนะนำหน่อย แถมเขายังเลี้ยงอาหารเย็นมื้อใหญ่ต้อนรับอีกด้วย

ปัจจุบันโรงแรมแห่งนี้สืบทอดมาสู่ลูกสาวและลูกเขยรูปหล่อชื่อ Gerhard Moser เข้าร่วมดำเนินกิจการด้วย Gerhard เป็นคนมาจาก Sölden และเป็นผู้อำนวยการที่จะพาเราเดินขึ้นทะเลยอดแอลป์ครั้งนี้... คินนี่ฉันขอพักเอาแรงก่อนเพราะเหนื่อยเดินทางมาทั้งวัน ที่นอนก็แสนสะอาดนุ่มสบาย อ่างอาบน้ำขนาดใหญ่ที่ทำให้แช่ขาที่นั้งของอมาทั้งวันได้ยืดเส้นยืดสายสบายขึ้นหน่อย นี่ถ้าหากไม่คิดว่าพรุ่งนี้ต้องออกเดินแต่เช้าและกลัวไม่ตื่นแล้ว ฉันคงต้องขอลองห้องเขาน้ำแห่งนี้ หลังจากกิจกรรมและภารกิจที่เวนิสแล้ว คินนี่ฉันจะเป็นคินนี่ที่ฉันนอนหลับสบายที่สุด อีกอย่างคงเป็นเพราะปราศจากแอลกอฮอล์ด้วย เพราะอยู่ที่เวินสนั้นก็ดื่มแทบทุกคืน

วันรุ่งขึ้น 10 โมงเช้าคณะของเราพร้อมกันที่หน้าโรงแรมเรารับประทานอาหารเช้างันตอน 9.00 น. และห่อแซนด์วิชไปกินระหว่างทางด้วยพร้อมแอปเปิ้ลอีก 1 ลูก นอกจากรูปหล่อ Gerhard แล้วคณะของเรายังมี Dr. Ludwig Braun โพรเฟสเซอร์ที่เป็น Glaciologist ชาวสวิสที่มาทำงานที่ศูนย์ศึกษากลาเชียร์ที่เมืองมิวนิค และผู้ติดตามสาวน้อยร่างใหญ่สไตล์เยอรมันชื่อเจสซิกา ที่ยังเรียนอยู่มัธยมปลายแต่มีความตั้งใจว่าจะศึกษาเรื่องกลาเชียร์ ซึ่งทำให้ฉันอดแปลกใจไม่ได้ว่าตอนฉันอายุ 18 นั้นฉันทำอะไรอยู่ คงเที่ยวบ๊อบอยู่แถวๆ ถนนสารสินหรือประมาณนั้น

รถตุ๊กตาเรามาส่งที่ตีนเขา ฉันเริ่มใจไม่ดีเพราะเพื่อนๆ ในคณะดูจะมีอุปกรณ์ที่มหัศจรรย์เป็นมืออาชีพมาก ไม่ว่าจะเป็นเครื่องแต่งกาย วัสดุอุปกรณ์ ในขณะที่ฉันมีเพียงเบ้เล็กๆ หนึ่งใบที่พี่ชายที่อยู่มิวนิคให้ยืมมา ทุกคนถามฉันว่าเอาของมาพอหรือ ฉันก็ได้แต่ตอบว่าพอ เพราะนึกไม่ออกว่ามันจะไม่พอได้อย่างไรอะไรอีกแค้นอนบนยอดเขาหนึ่งคืนเท่านั้น

Ludwig เตรียมไม่ทำช่วยเดินเขามาให้กับคนที่ไม่มี ฉันเลือกที่จะเอามาแค่ข้างเดียว ซึ่ง Sven Ricklefs เพื่อนร่วมคณะที่เป็นผู้สื่อข่าวสถานีวิทยุในมิวนิคเลือกเอาไปอีกข้าง จากนั้นเราเริ่มออกเดินทาง ทุกคนพูดคุยกันอย่างสนุกสนานเล้าถึงปลายทางที่เรา กำลังจะไป ประมาณหนึ่งชั่วโมงให้หลัง เสียงคุยเริ่มจะเจ็บบลง ซึ่งเป็นเวลาที่ Gerhard เดินตามมาพอดี คณะเราเริ่มแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มๆ เดินเร็ว เดินกลางๆ และเดินช้า ที่มีฉันและ Frank Sauer ซึ่งเป็นช่างภาพประจำคณะ สเวิน และฮวน คาร์ลอสเพื่อนชาวคิวบาที่หน้าตาเหมือนน้ำหงา คาราวานราวกับพี่น้อง ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตุว่ากลุ่มนี้เป็นชายล้วน ในขณะที่สองกลุ่มแรกเป็นผู้หญิงเสียส่วนใหญ่

ภาพระหว่างทางขึ้น

ศาลาเก็บเจ้าที่ปกป้องภูเขา

โบสถ์ในหมู่บ้าน

ดอก gemswurz

PHOTOS: S. KONGYU

สักพักเราเริ่มหยุดลงคว่ำแขนคว่ำขาและของอื่นๆ ออกมากิน พร้อมกับมองวิวไปรอบๆ ที่เริ่มเห็นยอดเขาสูงเรียงรายที่ปกคลุมด้วยหิมะประปราย แต่ไม่ถึงกับขาวโพลนเหมือนอย่างในภาพของฤดูหนาวที่เรามักเห็นตามไปสการ์ตหรือหนังสือท่องเที่ยว ถึงตอนนี้แล้วอดเข้าไปไม่ได้ที่เห็นแพรงคังเอาไซ้ต้ม 2 ฟองที่หยิบมาจากโรงแรมออกมาจากเป็ดอกใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ จากนั้นเริ่มเดินต่อ ตลอดเส้นทางต้นไม้ใหญ่ที่เห็นที่ต้นเขาเริ่มเตี้ยลงเป็นพุ่มๆ และจากนั้นก็ไม่มีต้นไม้ อื่นๆ นอกจากพืชที่ขึ้นคลุมดินที่บางอย่างก็มีหนาม บางอย่างก็มีดอกเล็กๆ สวยดี ซึ่ง Gerhard เล่าว่าเขามีนั่งสืออยู่เล่มหนึ่งที่โรงแรมที่รวบรวมพันธุ์ไม้ดอกเหล่านี้ไว้

ช่วงนี้ฉันเริ่มสังเกตุว่ากลุ่มของเราเหนื่อยเร็วและพักบ่อยขึ้น ต้องอาศัยแะตีมน้ำจากตาน้ำที่ไหลมาเป็นระยะเป็นน้ำธรรมชาติที่สะอาดและเย็นชื่นใจ ซึ่งทำให้ทราบโดยอัตโนมัติว่าเราอยู่สูงมากพอที่อากาศจะเริ่มบางลงแล้ว เราเริ่มบ่นและสบถบ่อยขึ้นพร้อมๆ กับเสียงหัวเราะขื่นๆ เนื่องจากไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี จะลงก็ไม่ได้ จะขึ้นต่อก็เริ่มท้อ มีแต่ต้องจำใจเดินเท่านั้น มีแต่ Gerhard เพียงคนเดียวที่ดูไม่เห็นเหนื่อยเลย แลเดินช้าๆ แต่สม่ำเสมอเพราะเขาจำสูตรของตัวเองดีกว่าใคร ในขณะที่พวกเราที่เหลือเดินไม่สม่ำเสมอเร็วบ้างช้าบ้างทำให้เหนื่อยเร็ว

เราเดินๆ หยุดๆ อย่างนี้อยู่ประมาณ 3 ชั่วโมงครึ่งก็เริ่มเห็นบ้านพักซึ่งเป็นสถานีสำรวจอยู่ไกลๆ พร้อมกับเห็นสองกลุ่มแรกอยู่ใกล้ๆ บ้านพัก จนอีกในราว 40 นาทีเราจึงถึงบ้านพัก คนอื่นๆ ในคณะจัดอาหารรอไว้เรียบร้อย เป็นอาหารง่ายๆ ที่หัวหน้าคณะ Dr. Serafine Lindemann และ Dr. Ludwig เตรียมไว้ให้เราตั้งแต่เมื่อวาน มีไส้กรอก เนยแข็ง ขนมปัง ผลไม้ อีกทั้งมีชาและกาแฟ ใครที่อ่อนไหวของหนังฝรั่งที่มีภาพของสถานที่ที่สร้างด้วยไม้หายๆ มีเครื่องมือสื่อสารแบบโบราณๆ เตี้ยๆ ไม่สองชั้นตั้งติดๆ กัน เต่าหินสำหรับให้ความร้อน และแผนที่ภูมิภาค นั้นแหละภาพเดียวกันกับบ้านที่คณะของเราไปพัก ซึ่งขณะนี้เราอยู่สูงจากระดับน้ำทะเลถึง 2,650 เมตร เรียกว่าเดินขึ้นมาราวๆ 650 เมตร เพราะหมู่บ้าน Vent นั้นสูงจากระดับน้ำทะเลอยู่ราวๆ 2,000 เมตร

ถึงตอนนี้ฉันเริ่มสังเกตุว่าทุกๆ คนเริ่มหน้าแดงเพราะแดดรวมทั้งฉันด้วย แต่หน้าออกจะดำมากกว่า เพราะแดดหน้าร้อนในที่สูงและอากาศแบบนี้ทำให้แสงแดดแรงมากกว่าปกติ จากนั้น Ludwig ก็เริ่มบรรยายเรื่องภาวะโลกร้อนและความไม่สมดุลของธรรมชาติจากการศึกษาจากลาเซียร์ของเรานะรอบ 20 กว่าปีที่ผ่านมา ซึ่งแม้เขาจะเห็นว่ามันกำลังเป็นปัญหา แต่น่าสนใจที่เขายังคงมองปรากฏการณ์ดังกล่าวด้วยทัศนคติที่ดี

ราวๆ 17.00 น. Serafine เริ่มที่จะรวมพลอีกครั้งเพื่อที่จะเดินต่อ เพราะอีกคณะต้องนอนอีกที่หนึ่งสูงขึ้นไปอีก ฉันและ แพรงค์ ขอบลิกตัวเพราะขอพักดีกว่า เพราะก่อนหน้าฉันเดินมามากแล้วตั้งแต่ที่มิวนิค ต่อด้วยเวนิส และจากนี้ต้องเตรียมแรงไว้ขาลงอีกด้วยสรุปว่าทุกคนยกเว้นเราสองคนเลือกที่จะเดินต่ออีกราวๆ 20 นาที

แต่ปรากฏว่าเวลาผ่านไปไม่ถึง 10 นาที ฝนก็เทลงมาอย่างหนัก สักพักใหญ่ สเวิน เจสซีก้า ลุดวิก คริสเตียน และนาตาชา เจ้าหน้าที่ R&D ของ Vodaphone ก็กลับมาในสภาพเปียกปอนทั้งหมดผลัดผ้าผ่อนออกมาผึ่งเตาเพราะต้องใส่กลับพุงนี้ พวกที่เหลือนอนอยู่ที่สถานีข้างบน

เย็นวันนั้นลุดวิกทำฟองดูให้ได้กินกันแบบง่าย ๆ หนักที่เครื่องดื่มมากกว่าที่มีให้เลือกหลากหลาย และที่ขาดเสียไม่ได้คือ Schnaps เครื่องดื่มท้องถิ่นสีใสๆ ดิบๆ รุนแรงใส่แก้วใบเล็ก ขณะที่ได้รับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น ลุดวิกก็เริ่มเล่าถึงประสบการณ์ของเขาที่ผ่านมาๆ มาตลอดหลายสิบปีที่ได้ศึกษาเรื่องกลาเซียร์นี้ พร้อมทั้งเอารูปออกมาอวดว่าครั้งหนึ่งเคยมีพายุหิมะหรือ Avalanche ถล่มลงมา โดยเฉพาะด้านหลังที่พิกัดนี้พองลงมาหมด ซึ่งมันคือที่ที่เรากำลังอยู่นั่นเอง โชคดีว่าคราวนั้นทุกคนปลอดภัย แต่ก็เป็นเรื่องตลกๆ ของคณะเขาตอนนั้น เพราะมีคนหนึ่งขอไปนอนในเต็นท์ด้านนอก ซึ่งหลังจากหิมะถล่มแล้วต้องรีบไปซุกขึ้นมา อีกคนเตรียมจะกลับกระเป๋าดูเส้นทางพาสปอร์ต ตัวเครื่องบินหายไปอยู่ใต้หิมะหมด ต้องขุดหากันพักใหญ่กว่าจะเจอแล้วเรียกเฮลิคอปเตอร์มารับกลับ

คืนนั้นฉันนอนเตียงล่าง ส่วนแพรงค์นอนเตียงบน เรื่องน้ำทำไม่ต้องคิดกันเพราะเอาแค่ล้างหน้าก็พอ แต่เตรียมการไว้ว่าหากตอนเช้าอากาศดีมีแดดออก ท่อน้ำสีด้าที่เตรียมไว้จะสามารถทำน้ำอาบได้ที่อุณหภูมิสูงถึง 40°C แต่เพราะไม่มีแดดจึงต้องซักแห้งกันไป ไม่นานได้อาบน้ำท่ามกลางหิมะก็ได้ความรู้สึกพิลึกที่น้ำดู ราวๆ 9.30 น. กลุ่มที่อยู่บ้านข้างบนเริ่มเดินลงมาทานอาหารเช้าร่วมกัน จากนั้นก็ออกเดินทางลงจากยอดเขา Vernagterner โดยเดินผ่านเมฆเนื่องจากยังเข้าอยู่ เมฆจึงโปรยตัวลงมาดำ ทุกคนแม้จะเหนื่อย แต่ก็ดูสนุกและผ่อนคลายขึ้น คงเพราะรู้ว่าชีวิตข้างล่างนี้สะดวกสบายกว่าเยอะ

ขาลงนี้เราใช้เวลากันตีมาราวๆ 3 ชั่วโมงเราก็ถึงตีนเขาที่เราเดินขึ้นมาแล้ว แต่ลำบากตรงที่การกระแทกของขาที่ฉันมีปัญหามาตลอด สิ่งหนึ่งที่รู้สึกได้ชัดเจนคืออากาศที่เริ่มหายใจคล่องขึ้น กองมูลที่แกะถ่ายไว้ แสดงว่าเราเริ่มเข้าเขตที่มีคนอยู่อาศัยแล้ว และพื้นที่ที่ถึงโรงแรม ทุกคนต่างวิ่งเข้าหาห้องน้ำอาบน้ำกอนอย่างสบายอารมณ์ ฉันถือโอกาสเดินถ่ายภาพก่อนที่คนอื่นจะลดลงมาจากนั้นคณะของเราจึงออกเดินทางกลับเข้าเยอรมนี เพราะพุงนี้เรายังมีธุระที่ต้องทำกันอีก รถบัสมาส่งฉันลงที่สถานีรถไฟโดยนัดกับพี่ชาย สมยศ หาญอนันท์สุข และเพื่อนรุ่นน้องอีกคนชื่อกิตติก้องมาริบ ทันทีที่ทั้งสองคนเห็นหน้าฉัน ต่างอุทานเป็นเสียงเดียวกันว่าไปทำอะไรมาหน้าดำปึเลย !!! 🙏 S.Kong Yu

ขอบขอบคุณ : สมยศ หาญอนันท์สุข, Artcircolo Kunstprojekt 11a: Dr. Serafine Lindemann